

TIMM OG KATRINE PÅ JORDOMREJSE

Timm Vladimir og Katrine Engberg er taget på jordomrejse. Den store rejse går bl.a. til Australien, New Zealand, USA og Canada, hvor MyPlanet har været med til at inspirere Timm og Katrine til de store oplevelser.

TEKST: KATRINE ENGBERG FOTOS: TIMM VLADIMIR

DRØMMEN VIRKELIGGØRES

- Efter et helt års planlægning, en masse ideer og endnu flere forberedelser er vi nu endelig kommet af sted på vores jordomrejse. Vi har taget fri, lejet ud og købt udstyr, og frem til sommeren 2006 rejser vi kloden rundt. Vores base er to rygsække og et telt og af og til også en bil, og med få storby-undtagelser regner vi med at tilbringe

det meste af året i den frie natur. Det er virkeliggørelsen af en livsdrøm, siger Timm Vladimir og Katrine Engberg.

Vi har bedt Timm og Katrine om at skrive om deres spændende rejse til WWW.MYPLANET.DK/TIMM

Her kan du også nyde deres smukke fotos. Vi bringer her nogle uddrag af deres personlige rejsebreve.

I. UDDRAG

Coral Bay

Vi tog et par tiltrængte turisdage med solbadning, snorkling og bøffer på "barbien", og der gik ikke lang tid, før vi følte os hjemme i det lille hyggelige feriesamfund. Det blev også til en heldagstur på havet i søgen efter de migrerende pukkelhvaler, man kan se langs Australiens vestkyst for tiden (oktober). Der er flere turoperatører i Coral Bay, der tilbyder forskellige ture af varierende længde, alle dog med hovedformålet at se marineliv. Vi tog den store pakke med både "hvaljagt", frokost og guidede snorkelture og endte med at være på havet i otte timer.

I det tidsrum så vi adskillige hvaler, bl.a. en mor med sin lille kalv, flere store grupper delfiner, der nysgerrigt fulgte båden og - på en snorkeltur - et par velvoksne grå revhajer på meget tæt hold. Fantastisk! Det er svært at beskrive, hvordan

det føles at betragte og endda svømme med havets store fisk og pattedyr, men efter sådan en dag føler man sig rensset i krop og sjæl. Og man sover rigtig godt om natten!

2. UDDRAG

Mødet med Bungle Bungle Ved Imintji Roadhouse – en af de to benzintanke på den over 600 km lange grusvej – mødte vi John og Linda, der, udover at være Australiens måske sødeste butiksindehavere, tilbød både batteriopladning til vore sultne computere og kamerabatterier, en hurtig massage af Katrines ømme ryg og masser af inte-

ressant information om Imintji-aboriginernes udviklede famillemønstre.

Da vi nåede Manning Gorge og El Questro, var månen blevet fuld og holdt os vågne om natten, som den hang over teltet og lyste som en kæmpe projektor, og i Purnululu National Park var varmen så strid (+45 grader), at det var svært at røre sig. Purnululu er hjem for bjergfænomenet Bungle Bungle, som er flere hundrede meter høje kæder af rød- og sortstribede bikubeformede klipper, der danner et Anders And-månelandskab midt i bushen. Stri-berne, som er millioner år gamle sedimentlag, ligger lige så sirligt som lagkagehuset på Christianshavn. De bløde klipper er blevet formet af vind og vand til et stort, gyldent vattæppe. Landskabet er "mind blowing".

Tilbage til civilisationen...

Det tog os otte dage at køre fra Derby til Purnululu: otte dage uden tøjvask, internet og friske forsyninger, og da vi vågnede i Purnululu søndag den 23. oktober med indgroet snavs på hænder og fødder og intet andet at spise end pasta med ketchup (igen!), havde vi fået nok af både bushen og kløfterne og trængte hårdt til lidt sød civilisation. Så vi pakkede bushcamperen, sagde et hastigt farvel til fluerne og trykkede sømmet i bund med kurs mod Kununurra.

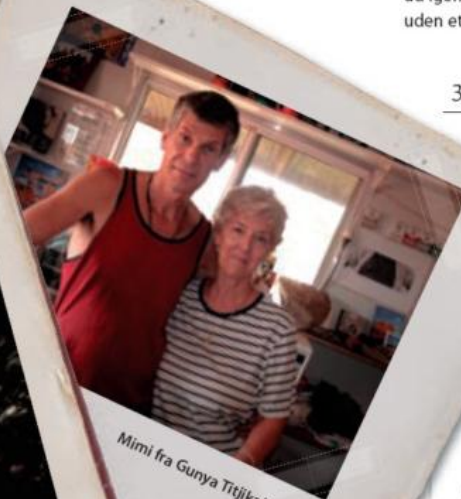
Åh, hvor var det dog vidunderligt at blive ren igen, fylde depoterne op og vaske det røde støv af tøj og bil. Frisk mælk igen, brød, frugt og kød, en avis og nye bøger at læse i, e-mails og andre mennesker at kigge på og tale med. Det er ikke til at forklare, hvor stor en luksus et brusebad kan være. Eller cornflakes med kold mælk. Alting smager ekstra godt, når man har måttet undvære i et stykke tid. Timm fjernede sit backpacker-fipskæg og så helt præsentabel ud igen, og vi nød at kunne kysse hinanden uden et mellemlæg af fluer og støv.

3. UDDRAG

Emuangreb

Vi havde sat os for at køre de ca. 1.500 km ned til Alice Springs over to dage, så vi ikke blev helt kørebims. Det er lang tid at sidde syv-otte timer bag rattet uden at kunne foretage sig andet end at kigge ud ad vinduet – især når det er omkring fyrre grader varmt. Så hen ad aften på den første køredag trak vi ind på kvægfarmen Banka Banka, som ligger lige ud til Stuart Highway, og som lader rejsende overnatte på deres græsplæne for et symbolsk beløb. Vi slog telt op, blev venner med den residerende emu og tilbragte en rolig nat under stjernerne. Det skulle dog vise sig, at vi ikke var helt så velkomne, som vi troede.

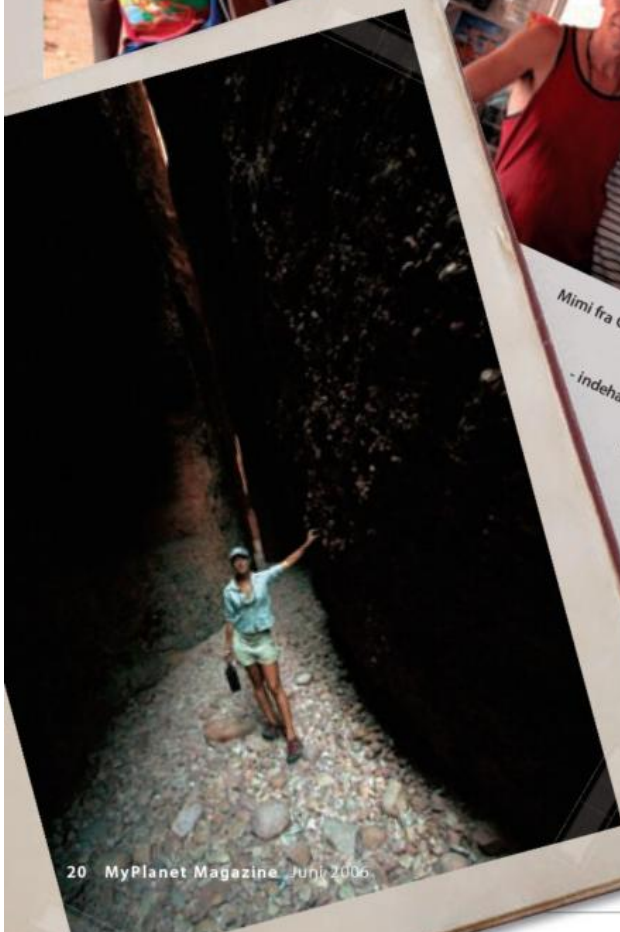
Da vi pakkede lejren sammen næste morgen, gik emuen pludselig til angreb på Timm, der i første omgang fik pareret med et mandigt spark og skræmt den væk. Men kun for et øjeblik. Emuen vendte tilbage, og nu lod den sig ikke skræmme af spark længere. Timm løb baglæns, røg på røven på umandigste facon og tabte sit kamera, så det gik i stykker. Han tog det forholdsvis pænt, indtil vi ville køre videre og opdagede, at vores ene baghjul var punkteret. Og da vi havde puklet i en halv

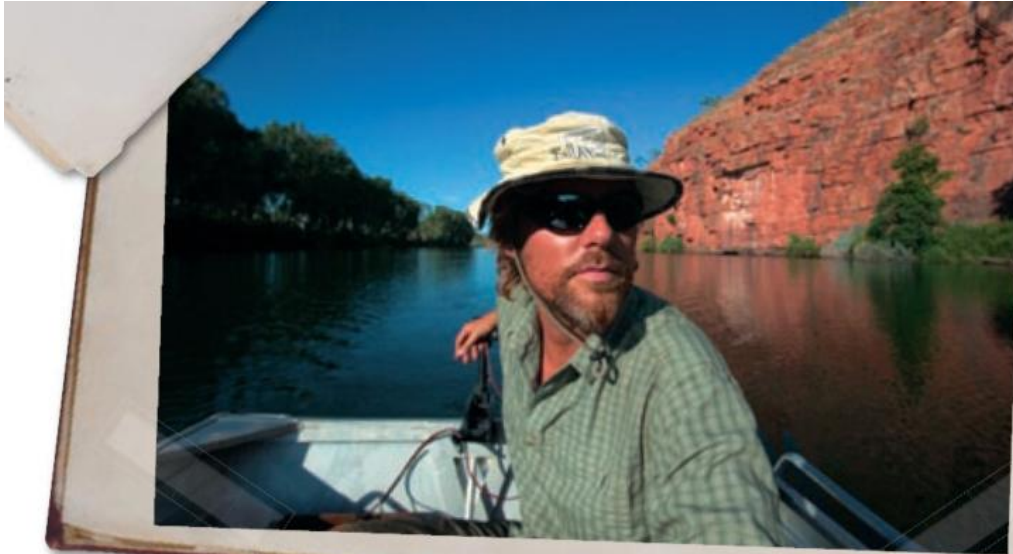

Mimi fra Gunya Titjikala-samfundet.
- indehavere af Imintji Store.

John og Linda

Katrine på vej ind i Echidna Chasm, Purnululu.

Timm med
backpacker-fipskæg
ved Chamberlain
Gorge.

time for at skifte hjulet og langt om længe kom af sted, opdagede Timm, at han havde glemt sine solbriller tilbage på græsplænen.

Så blev han sur. Vi kørte et godt stykke tid ud ad den snorlige, ubeskriveligt ensformige vej, før han blev sig selv igen. Heldigvis er der ingen af os, der er sure særlig længe af gangen, og det er en enorm fordel på sådan en rejse. På et helt år kan man jo ikke undgå at løbe ind i uheld og komplikationer, og det er altafgørende at have en rejsekammerat, som ikke tager den slags modgang for tungt.

4. UDDRAG

Gunya Titjikala

Omkring 120 km syd for Alice Springs ad en støvet grusvej, som ikke fører til nogen turistattraktion og derfor er komplet øde, kom vi til den lille Titjikala aboriginal community. En samling blik- og betonhuse, omgivet af bilvrag, tørt krat og dynger af skrald. Umiddelbart var det ikke til at fatte, hvordan nogen kan leve i de omgivelser, oven i købet midt i ørkenens ubarmhjertige klima, men de lokale aboriginere er ørkenmader, som altid har levet med varmen og tørken. Og den australske stat har, som led i deres samvittighedsoprydning, foræret huse til landets aboriginere med det resultat, at mange af dem ikke føler det store ansvar eller ejerforhold overfor deres hjem. Skraldet er "white fellas problem". Han har opfundet dåserne og plasticindpakningen, så han kommer nok en dag og henter det igen.

Lidt uden for den ramponerede community på en bakketop med udsigt ud over ørkenen, stod det luksussafaritelt, vi skulle bo i, mens vi var her. Teltet var en trækonstruktion på pæle

med lakerede trægulve, terrasse, en gigantisk seng med hvide, pressede lagner og badeværelse med badekar og himmelkig. Smukt og meget luksuriøst. Vi fik først et lille stik af ærgrelse - skulle vi nu endnu en gang stå som de rige, privilegerede tilskuere til en farverig version af de fattige, men interessante aboriginere? - men teltet var så lækkert, at vi måtte overgive os og bare nyde det. Efter to måneder i bushen siger man ikke nej til en god seng og et badekar.

Nora og Emily

Heldigvis viste det sig også at være et ganske andet koncept omkring mødet med aboriginerne, end vi havde prøvet indtil videre. Gunya Titjikala er et sted, hvor turister kan møde aboriginere i deres eget samfund og på egne præmisser og samtidig bo under komfortable forhold. Den oprindelige befolkning, vi her mødte, var ikke trænede guider, der fortalte os alt det, de troede, vi gerne ville høre. De var sig selv, usminkede og uforstillede.

Vores første møde med community-indbyggerne var en tur ud i bushen med de to ældre damer, Nora og Emily. Emily havde ikke en pløk i munden og manglede et øje, og de var begge to ret snavsede, efter europæisk målestok, så de første par minutter sloges vi lidt med vore fordomme. Men vi var her jo for at lære hinandens kulturer bedre at kende, så vi begyndte hurtigt at skyde løs med alle slags spørgsmål om fortid og nutid, Dream Time og alkoholproblemer. Svaret var i første omgang en larmende tavshed fra begge damer.

Det var først, da vi endelig klappede i, at de begyndte at tale. Tempoet var langsomt og

præget af lange pauser, yndlingsformen var historiefortælling. De fortalte generet historier om deres familier, som om de ikke rigtig troede på, vi virkelig var interesserede, og spurgte os, hvor vores børn dog var henne. Det var totalt uforståeligt for dem, at vi ikke har børn. Vi fortalte i stedet beretningen om Timm, der bliver jagtet af en emu, og den tog kegler. Damerne trillede rundt på jorden af grin. Vi var vist gode nok alligevel.

Johnny Brisco,
medicinmand
fra Gunya
Titjikala-
samfundet.

